



**У Х В А Л А**  
**ДРУГОГО СЕНАТУ**  
**КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про закриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шкоди Павла Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України**

м. К и ї в  
20 жовтня 2021 року  
№ 5-уп(II)/2021

Справа № 3-301/2018(4114/18)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі:

Головатий Сергій Петрович (голова засідання, доповідач),  
Городовенко Віктор Валентинович,  
Лемак Василь Васильович,  
Мойсик Володимир Романович,  
Первомайський Олег Олексійович,  
Сліденко Ігор Дмитрович,  
Юровська Галина Валентинівна,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційною скаргою Шкоди Павла Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

**у с т а н о в и в:**

1. Шкода Павло Васильович як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявник) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням

перевірити на відповідність частині другій статті 55, пунктові 8 частини другої статті 129 Конституції України приписи частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з приписами частини другої статті 392 Кодексу ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених Кодексом; заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті.

Відповідно до припису пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо „з касаційної скарги, наданих до неї судових рішень та інших документів вбачається, що підстав для задоволення скарги немає“.

Заявник має статус обвинуваченого в рамках кримінального провадження, яке перебуває на стадії судового провадження в суді першої інстанції.

Сихівський районний суд міста Львова ухвалою від 18 січня 2018 року обрав Заявникові запобіжний захід у вигляді особистого зобов'язання з покладенням на Заявника строком на два місяці (до 18 березня 2018 року) окремих обов'язків, що їх визначено приписами частини п'ятої статті 194 Кодексу: прибувати за кожною вимогою до суду; не відлучатись із населеного пункту за місцем проживання без дозволу суду; утримуватись від спілкування з іншими обвинуваченими, потерпілими та свідками у кримінальному провадженні.

У подальшому Сихівський районний суд міста Львова ухвалою від 26 березня 2018 року зобов'язав Заявника виконувати ті самі обов'язки до 24 травня 2018 року.

Заявник оскаржив ухвалу Сихівського районного суду міста Львова від 26 березня 2018 року в апеляційному порядку.

Апеляційний суд Львівської області ухвалою від 11 квітня 2018 року відмовив Заявникові у відкритті апеляційного провадження, зокрема, на підставі частини другої статті 392 Кодексу.

Заявник оскаржив ухвалу Апеляційного суду Львівської області від 11 квітня 2018 року в касаційному порядку.

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 14 травня 2018 року відмовив Заявникові у відкритті касаційного провадження, вказавши, зокрема, що „<...> ухвала Сихівського районного суду м. Львова від 26 березня 2018 року постановлена під час судового провадження у суді першої інстанції до ухвалення кінцевого рішення по справі та, згідно з ч. 2 ст. 392 КПК, окремому оскарженню не підлягає“; „згідно з п. 2 ч. 2 ст. 428 КПК, суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо з касаційної скарги, наданих до неї судових рішень та інших документів вбачається, що підстав для задоволення скарги немає. <...> враховуючи, що з касаційної скарги та копії оскарженого судового рішення вбачається, що підстави для задоволення скарги відсутні, колегія суддів приходить до висновку, що особі необхідно відмовити у відкритті касаційного провадження“.

Заявник у конституційній скарзі стверджує, що „виходячи з норм ч. 2 ст. 392 КПК України особа не має можливості оскаржити в апеляційному порядку рішення суду щодо застосованих до неї запобіжних заходів, покладених обов'язків, винесення інших ухвал, які можуть бути незаконними та необґрунтованими, <...> а звернувшись з цього приводу до суду касаційної інстанції, останній з цих же підстав відмовить у відкритті провадження покликаючись на п. 2 ч. 2 ст. 428 КПК України“. Це, на думку Заявника, суперечить „вимогам ст. 55 та п. 8 [частини другої] ст. 129 Конституції України“.

2. Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвалою від 6 вересня 2018 року відкрила конституційне провадження в цій справі.

3. У зв'язку з виключенням судді-доповідача зі складу Першого сенату Конституційного Суду України та включенням його до складу Другого сенату Конституційного Суду України (Постанова Конституційного Суду України від 19 вересня 2019 року № 5-пс/2019) справу розглядає Другий сенат Конституційного Суду України.

Під час розгляду справи Другий сенат Конституційного Суду України дійшов висновку, що конституційне провадження в цій справі підлягає закриттю з огляду на таке.

Згідно з частиною четвертою статті 63 Закону України „Про Конституційний Суд України“ сенат Конституційного Суду України закриває конституційне провадження у справі, якщо під час пленарного засідання будуть виявлені підстави для відмови у відкритті конституційного провадження, визначені статтею 62 цього закону.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності оспорюваних приписів Кодексу приписам частини другої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, Заявник цитує зазначені приписи Конституції України та посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України.

Так, Заявник наводить юридичні позиції Конституційного Суду України щодо права на оскарження судових рішень у судах апеляційної та касаційної інстанцій, що їх висловлено в рішеннях від 11 грудня 2007 року № 11-рп/2007, від 25 квітня 2012 року № 11-рп/2012, як обґрунтування тверджень щодо невідповідності приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу приписові пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Конституційний Суд України (Другий сенат) у Рішенні від 21 липня 2021 року № 5-р(II)/2021 зауважив, що «підхід конституцієдавця до вирішення питання щодо обсягу права на оскарження судових рішень зазнав змін із набранням чинності Законом України „Про внесення змін до Конституції

України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII (далі – Закон № 1401).

До внесення Законом № 1401 змін до Конституції України було встановлено, що однією з основних засад судочинства є забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом (пункт 8 частини третьої статті 129 Конституції України). Тобто апеляційному та касаційному оскарженню підлягали усі рішення суду, крім тих, що за законом такому оскарженню не підлягали.

Із набранням чинності Законом № 1401 до основних засад судочинства віднесено забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення (пункт 8 частини другої статті 129 Конституції України). Тобто за чинним конституційним правопорядком апеляційний перегляд має здійснюватися щодо кожної справи, яку оскаржено в апеляційному порядку, а в частині касаційного оскарження рішення суду обсяг права на таке оскарження змінено з права касаційного оскарження всіх рішень, крім випадків, встановлених законом, на право касаційного оскарження судового рішення лише у визначених законом випадках» (абзаци другий, третій, четвертий підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини).

Тобто обсяг права на інстанційне оскарження судових рішень зазнав суттєвих змін із набранням 30 вересня 2016 року чинності Законом № 1401.

Дослідивши зміст „права на апеляційний перегляд справи“ як конституційно встановленої засади судочинства, запровадженої Законом № 1401, Конституційний Суд України вказав, що „право на апеляційний перегляд справи, передбачене пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України, є гарантованим правом на перегляд у суді апеляційної інстанції справи, розглянутої судом першої інстанції по суті. Водночас зазначений конституційний припис не позбавляє законодавця повноваження передбачити можливість апеляційного оскарження будь-якого рішення, що його ухвалює суд під час розгляду справи, але не вирішує її по суті, або встановити обмеження чи заборону на оскарження в апеляційному порядку окремих процесуальних судових рішень, якими справа не вирішується по суті“ (абзац восьмий

підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини Рішення від 17 березня 2020 року № 5-р/2020).

Отже, право на апеляційний перегляд справи не тотожне за змістом праву на апеляційне оскарження рішення суду.

З огляду на зазначене не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності оспорюваних приписів Кодексу чинному приписові пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України з питань інстанційного оскарження судових рішень, що їх було викладено в рішеннях Конституційного Суду України, ухвалених у період чинності статті 129 Конституції України в редакції до внесення змін Законом № 1401.

Також не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу приписові частини другої статті 55 Конституції України посилання Заявника на рішення Конституційного Суду України від 25 грудня 1997 року № 9-зп, від 14 грудня 2011 року № 19-рп/2011. Зазначені рішення Конституційного Суду України і сформульовані в них юридичні позиції стосуються питань відмови судів першої інстанції у прийнятті до розгляду позовних заяв, скарг тощо, а не питань відмови в апеляційному переглядові справ або в касаційному оскарженні судових рішень.

Таким чином, цитування приписів Конституції України та посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України, що їх викладено в рішеннях Конституційного Суду України, ухвалених у період чинності статті 129 Конституції України в редакції до внесення змін Законом № 1401, а також на юридичні позиції з питань, які не стосуються цілей розгляду справи Заявника, не є обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу приписам частини другої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Отже, конституційна скарга Заявника не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для закриття конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151<sup>1</sup>, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 36, 55, 62, 63, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 48, § 55 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

**у х в а л и в:**

1. Закрити конституційне провадження у справі за конституційною скаргою Шкоди Павла Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини другої статті 392, пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

